

То да актуелни руски премијер Владимир Путин ужива невиђену, готово култну популарност у Србији једна је од строже чуваних тајни српске политике, и верујем да ће и приликом овог његовог предстојећег доласка бити учињено све да свест о тој чињеници не продре предубоко у српско и светско јавно мњење.

Оправдање за то ће, вероватно, као и приликом претходне посете Дмитрија Медведева, бити „безбедносни разлози“. Али је суштина да се по сваки цену скрије и забашури чињеница да, за разлику од политичке и медијске елите, обични грађани у Србији гаје велике симпатије за Русе и Русију, а да, када је Владимир Путин у питању, те симпатије понекад попримају обресе правог обожавања. Зато ће, чини ми се, и овај пут бити ултимативно пожељно спречити сваки ближи контакт госта са грађанима и спонтане манифестације про-путиновског расположења (неће ваљда бити да је Београд за Путина несигурнији него што су Тирана и Приштина биле за Била Клинтона и Џорџа Буша?), а све ми нешто говори да ће и улога министра Вука Јеремића у протоколу поводом Путиновог дочека бити сведена на најмању меру.

За разлику од политичке и медијске елите, обични грађани у Србији гаје велике симпатије за Русе и Русију, а да, када је Владимир Путин у питању, те симпатије понекад попримају обресе правог обожавања.

Наклоност и поштовање према Путину у Србији су практично консензуални и готово независни од других политичких опредељења, показују истраживања у која је аутор ових редова имао увид, али та истраживања ретко долазе у масовне медије и пред лице шире јавности. Са изузетком присталица ЛДП и ЛСВ-а, којима је, разуме се, идол Обама, сви остали, дакле, не само гласачи „про-руских“ СРС, ДСС и СПС-ЈС-ПУПС-а (као и СНС-а), него у тек нешто мањем проценту и симпатизери про-европских демократа и Г17 плус од свих страних државника убедљиво најбоље оцењују Путина (и Медведева), а за најпријатељскију државу и народ проглашавају Русију и Русе.

Разлози због којих Путин ужива толики рејтинг у Србији разнолики су и понекад чак мало противречни. Једни га воле напросто зато што Рус. Други зато што је, после слабог Бориса Јељцина, зауставио пропадање земље и Русији повратио национално самопоуздање. Трећи, иако можда не маре превише за Русе, њега цене зато што је

одлучан, физички јак и медијски атрактиван. Четврти, зато што им импонује како разговара и како се обрачунава са својим олигарсима. Пети, зато што се надају да би могао нешто учинити и за Србију, заштитити нас од западних притисака, помоћи око Косова, Републике Српске и других питања.

Ауторитету и симпатијама према Путину не може чак – барем засад – да нашкоди ни стална кампања дифamacије која се против њега, као и Русије уопште, води по „другосрбијанским“ медијима и која повремено поприма обресе правог говора мржње.

Том ауторитету и симпатијама према Путину не може чак – барем засад – да нашкоди ни стална кампања дифamacије која се против њега, као и Русије уопште, води по „другосрбијанским“ медијима и која повремено поприма обресе правог говора мржње, као ни од ове једва мање штетна „путиноманија“ оних који се надају да ће, пре или касније, „Владимир Владимирович“ једнога дана на белом тенку умарширати у Београд и тако довршити оно што, стицајем околности, Стаљин својевремено није стигао да уради. Но, док су ови последњи помало комични и маргинални, они први, „путинофоби“, врло су утицајни и све више дају тон званичној политици.

У сваком друштву има „антидржавних елемената“, али је у Србији проблем што су управо ти неодговорни елементи дошли у позицију да државу воде, или барем значајно усмеравају њену политику. То је утолико теже разумети ако имамо на уму описано расположење најширих слојева становништва, које је, и након свих партијско-политичких вратоломија и медијских лоботомија, и даље већински патриотско, антиантлантско и русофилно.

У сваком друштву има „антидржавних елемената“, али је у Србији проблем што су управо ти неодговорни елементи дошли у позицију да државу воде, или барем значајно усмеравају њену политику.

Треба разумети да Владимир Путин није никакав „Микајло“ из Тарабићевог пророчанства, и да 23. марта не долази овамо зато да „спасе Србију“, већ је лидер једне велике земље који долази да заштити и осигура руски енергетски и политички интерес у региону. Али у овом актуелном тренутку, као и, поштено говорећи, у већини случајева током историје, тај руски и Путинов интерес се углавном поклапа и са нашим државним и

националним интересима и зато за њега – због нас самих, а не због Русије и Путина – треба имати максимално разумевања. Баш као што се, рецимо, у конкретном случају, захтев Брисела поводом српских тзв. двојних акциза“ на нафтне деривате не поклапа ни са интересом државе, нити НИС-а, нити већине грађана заинтересованих да купују бар мало јефтиније гориво.

У овом актуелном тренутку, као и, поштено говорећи, у већини случајева током историје, тај руски и Путинов интерес се углавном поклапа и са нашим државним и националним интересима.

Апсурдна је ситуација у којој се уопште поставља дилема да ли учинити нешто што одговара и држави и великој већини потрошача и компанији која је и даље великим делом српска – али, авај, стицајем околности, одговара и руској страни – или учинити супротно, тј. онако како захтева Брисел, позивајући се на једно рестриктивно тумачење прелазног трговинског споразума између Србије и ЕУ. Замислимо само каква би се галама дигла да је случај обрнут, то јест да данас Русија од Србије захтева нешто што ће утерати мање пара у државну касу, принудити већину грађана да скупље плаћа бензин и још при томе оштети интересе, рецимо, неке заједничке српско-америчке компаније!?

И зато кажем и понављам. Све док је тако, док се на такав начин односимо, не према Русији, него према себи, својој држави и својим националним интересима, неће нам бити спаса и никакви избори, ни „реконструкција“, ни три Путина (и „Микајла“) нам не могу помоћи.